

har Tillid til Ministeriet, men da der paa et enkelt Punkt er en Vending, som kunde synes at udtrykke, at man fra Forslagsstillerens Side særlig vil vende sig mod en Foranstaltning med Hensyn til Erhvervs-krisen, som jeg lægger særlig Vægt paa, Importreguleringen, vil jeg af den Grund mene det rimeligt at tilraade, at vi afholder os fra at stemme over denne Paastand.

Hvis den konservative Dagsorden nu vedtages — og det er der vel Udsigt til —, er der, som sagt, ikke dermed skabt Klarhed, thi vi har fremdeles det Ministerium, om hvilket „Berlingske Tidende“ for et Par Dage siden skrev, at „Venstre har ikke indre Kraft til at opfylde Betingelserne for en Fortsættelse af det borgerlige Samarbejde, Ministeriet Neergaard staar stadig i de indre Modsætningers Tegn“. Denne Tilstand bestaar fremdeles, den er ikke i mindste Maade afhjulpet ved Vedtagelsen af den uldne Dagsorden, her er Tale om. Det vil ikke være et handledygtigt Ministerium, det vil fremdeles være et Ministerium uden Tillid, uden Flertal i Folketinget. For os kan det egentlig ikke siges at være nogen ugunstig Situation, Mulighederne for vor Virksomhed vil ikke være ringere, den Fremgang, som vi ved, vi har vundet i Befolkningen i den seneste Tid, vil øges i den kommende Tid, og, som jeg har sagt en Gang før i Dag, vi har god Tid til at vente. Vi føler os sikre paa Udviklingen, den gaar ikke imod Socialdemokratiet, den gaar med.

Jeg lykønsker Ministeriet til den forestaaende Sejrr. Det har knebet at faa den i Orden, helt saa let som man har villet gøre det til, har det jo ikke været. Men nu er den forhaabentlig sikret; efter den sidste Erklæring venter man vel ogsaa Velsignelse derfra, hvor man særlig var bekymret paa Sandhedens Vegne. — Sluttelig beder jeg om at faa oplyst fra dem, der kan oplyse derom, hvorledes det staar sig med det ærede Medlem Hr. Ulrichs Erklæring kontra den Erklæring, der findes i Dag i „Aalborg Amtstidende“, og anbefaler ærede Medlemmer at stemme for den af mig foreslaaede Dagsorden.

Statsministeren (N. Neergaard): Som Svar paa det Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Rode rettede til mig, skal jeg meddele, at jeg ansaa det for rigtigt, at der fremkom en Erklæring fra Nationalbankdirektør Ussing, og opfordrede ham til at fremsætte en saadan Erklæring. Umiddelbart før Erklæringen skulde gaa i Trykken, blev den sendt mig, for at jeg kunde gøre Bemærkninger, om der var

saglige Indvendinger, jeg havde at fremsætte. Min Sag var det jo ikke at censurere Nationalbankdirektørens Udtryksmaade og Meninger; men jeg anser mig dog for forpligtet til at sige, at jeg har ikke heller ved senere roligt at gennemlæse denne Erklæring deri kunnet finde noget som helst udtalt om, at det skulde være tilladeligt at udstede vildledende Erklæringer, eller at det skulde være tilladeligt at udsende en saadan Erklæring, som man formodede vilde blive forstaaet i urigtig Retning.

Til det ærede Medlem Hr. Holstein skal jeg sige, at jeg forstaar ikke, hvorledes han kan finde nogen Modsigelse mellem de to Betragtninger, jeg har gjort gældende. Allerede da Sagen var for i den ekstraordinære Rigsdagssamling, har jeg tydelig nok sagt, at den Gang Overenskomsten af 9. Juli blev truffet, betragtede jeg den som en endelig Ordning, ellers vilde det jo have været Afsind at gaa med dertil. Det staar i ingen som helst Modstrid dermed, naar jeg som en mere tilbageskuende Betragtning har udtalt, at selv om denne Ordning mislykkedes, har den dog haft det gode ved sig, at den tilvejebragte de psykologiske Muligheder for at faa en Redningsaktion sat i Gang som den, der gennemførtes her under den ekstraordinære Rigsdagssamling. Den Betragtning har Bankspektør Green givet mig fuldt ud Ret i.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Staunings Udtalelser henviser jeg ham til, hvad jeg før sagde fra denne Plads, og som formentlig var saa tydeligt, at det ikke behøver nogen nærmere Kommentarer. Nogen Modsætning til Venstres Program behøver det ærede Medlem ikke at være bange for, at vi skal komme ind i.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Inden der gaas til Afstemning over disse Dagsordener, vil jeg gerne have Lov til at rette et Spørgsmaal til den højtærede Statsminister, hvis Besvarelse jeg tror har principiel Interesse baade for de politisk og de moralsk anfægtede blandt dette Tings Medlemmer. De Konservative, der i begge Henseender hidtil har været de mest anfægtede, er det jo nu ganske vist ikke mere, men der er maaske andre, for hvem det kunde have Interesse at faa Spørgsmaalet besvaret. Det, jeg vil spørge den højtærede Stats-